

Godskesen: Det er just ikke min Mening, at Loven af 11. April 1925 gav en ideel Ordning, men det var sikkert den bedste Ordning, man den Gang kunde opnaa, og jeg tror heller ikke, det vil være muligt i Øjeblikket at komme til en bedre Ordning. Paa den anden Side er Forholdene jo faldet godt til Ro i de 2½ Aar, der er forløbet, siden Loven kom, og navnlig tør det vel antages, at de Vanskeligheder, som Overgangstilfældene maatte berede, nu i det væsentlige er overvundet. Under disse Omstændigheder kan jeg slutte mig til de Udtalelser, der fremsættes i Lovforslagets Motiver, hidrørende dels fra Rigsadvokaten, dels fra den højtærede Justitsminister selv, om, at det ikke nu vil være rigtigt at optage en principiel Diskussion om hele Loven. Jeg vil paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i uændret Skikkelse og vil saa haabe paa, at det ikke vil vare alt for længe, før vi ser den ny Straffelov, i hvilken det venteligt vil være muligt at træffe en noget mere rationel Ordning.

Veistrup: Om Nødvendigheden af et Lovforslag vedrørende det her omhandlede Forhold kan der vel ikke herske nogen Tvivl indenfor noget Parti her paa Rigsdagen. Hvis der overhovedet har hersket en saadan Tvivl, antager jeg, at den maa være forsvundet, naar man har gennemlæst de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget. Jeg skal derfor heller ikke fordybe mig i dets Bestemmelser. Det er jo saa lige til. Det drejer sig om en Forlængelse af den bestaaende Ordning, og jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af Forslaget eller af Forhold af mere principiel Karakter. Jeg vil kun gerne have Lov til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister og vil ogsaa gerne høre andre Juristers Mening angaaende det Spørgsmaal, jeg agter at stille. Naar man gennemlæser de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget — det er just ikke Morskabslæsning, det her drejer sig om —, viser det sig, at der er interneret en hel Del Mennesker paa forskellig Vis. Det er altsaa i Virkeligheden en ret detailleret Straffelovgivning, der her er Tale om. Man ser, at der er interneret en Del i Sindssygehospitaler, nogle paa Sundholm, at der er udstedt Forbud mod Nydelse af spirituøse Drikke, Forbud mod at opholde sig i offentlige Parker og Anlæg o. s. v. Derfor har det Spørgsmaal uvilkaarligt rejst sig for mig, om det ikke vilde være rigtigt at bevare en selvstændig Lovgivning paa dette Omraade. Jeg ser ganske vist, at det er Meningen, at i det Øjeblik, man faar vedtaget en alminde-

lig Straffelov, forsvinder denne Lov. Men det forekommer mig, at man her er ved at lovgive om en særlig Kategori af Mennesker, som jeg for mit Vedkommende med min Lægmandsforstand ikke er ganske klar over, om det er rigtigt at føre ind under den almindelige Straffelovgivning. Jeg spørger derfor den højtærede Justitsminister og vil ogsaa gerne høre, hvad andre, som er juridisk uddannede, mener derom, om det ikke vilde være rigtigt at opretholde den bestaaende Lovgivning i Stedet for at føre det hele hen under den almindelige Straffelovs Bestemmelser.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg takke de forskellige ærede Ordførere for deres Stilling til Lovforslaget. Det ser altsaa ud til, at det vil faa en let Gang gennem dette Ting. Maa jeg overfor det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) sige, at jeg kan se, at det ærede Medlem nu har faaet god Tid i Modsætning til, da han var Justitsminister. Allerede det at tælle Spalterne i Rigsdagstidenden for at se, hvor meget de forskellige Talere har talt, er jo altid noget Arbejde. Men det skal jeg ikke inlade mig nærmere paa. Jeg skal kun om selve Sagen sige, at jeg er tilfreds med den Ordning, vi fik den Gang. Jeg havde ønsket, at man var gaaet helt over til Straffelovskommissionens Forslag, men det kunde ikke lade sig gøre. Det ærede Medlem maa huske, hvad vi havde at arbejde imod. Det lykkedes den daværende højtærede Justitsminister at rejse en offentlig Stemning her i Landet, saaledes at de Folk, der havde en anden Mening om Sagen, i den daværende Justitsministers Blad blev aftegnet som Sædelighedsforbrydernes Forsvarere. Mit Parti havde 3 Partier imod sig paa Grund af den Folkestemning, der var rejst. Det lykkedes dog efterhaanden ved Forhandlinger at blive enig om Forslaget, som det nu foreligger, og jeg tror egentlig, at hvis det ærede Medlem skal være ærlig, er han nu glad ved, at han ikke kom til at sætte sit Navn under en Lov, der svarede til det Forslag, han oprindeligt fremsatte her i Rigsdagen, et Forslag, som i hele den civiliserede Verden stod som et Unikum, idet det henlagde Strafidømmelsen til de eksekverende Myndigheder uden Lov og Dom. Jeg tror, at det ærede Medlem nu er glad ved, at vi fik truffet denne Ordning, en Ordning, som har virket godt. Jeg skal nøjes med at tilføje, at jeg er ogsaa tilfreds med Udfaldet af den daværende Strid, for jeg har Højesterets Dom for, at jeg havde Ret. Højesteret sluttede sig til det af Venstre